

Àngelus. “La pregària no és un accessori”

“Per a un cristià, per tant, pregar no és evadir-se de la realitat i de les responsabilitats que ella comporta, sinó assumir-les”, explica Benet XVI, en l'àngelus del passat 4 de març. Oferim el text de la intervenció.

08/03/2007

Àngelus. II Diumenge de Quaresma

Estimats germans i germanes!

Avui, en el segon diumenge de Quaresma, l'evangelista Lluç subratlla que Jesús pujà a la muntanya "a pregar" (9,28) juntament amb els apòstols Pere, Jaume i Joan i, mentre pregava (9,29), es verificà el lluminós misteri de la seva transfiguració. Per als tres apòstols, pujar a la muntanya ha volgut dir per això ser embolcallats en la pregària de Jesús, que es retirava sovint per a estar en oració, especialment a la matinada i després del capvespre, i alguna vegada, durant tota la nit. Però només aquella vegada, a la muntanya, Ell volgué manifestar als seus amics la llum interior que l'emplenava quan pregava: el seu rostre –llegim a l'Evangelí- s'il·luminà i els seus vestits deixaren transparentar l'esplendor de la Persona divina del Verb encarnat (cfr *Lc 9,29*).

Hi ha un altre detall, propi del relat de sant Lluç, que mereix ser

subratllat: que és justament la indicació de l'objecte de la conversa de Jesús amb Moisès i Elies, que aparegueren al costat d'Ell, transfigurat. Ells –narra l'Evangelista- “parlaven de la seva partida (en grec *éxodos*), que hauria portat al seu compliment a Jerusalem (9,31)”. Així doncs, Jesús escolta la Llei i els Profetes que li parlen de la seva mort i resurrecció. En el seu diàleg íntim amb el Pare, Ell no surt de la història, no defuig la missió per la qual ha vingut al món, encara que sàpiga que per a arribar a la glòria haurà de passar a través de la Creu. Més encara, Crist entra més profundament en aquesta missió, adherint-se tot ell a la voluntat del Pare, i ens mostra que la veritable pregària consisteix precisament a unir la nostra voluntat a la de Déu. Per a un cristià, per tant, pregar no és evadir-se de la realitat i de les responsabilitats que ella comporta, sinó assumir-les fins al fons, confiant

en l'amor fidel i inexhaurible del Senyor. Per això, la verificació de la transfiguració és, paradoxalment, l'agonia a Getsemaní (cfr *Lc* 22, 39-46). En la imminència de la passió, Jesús, n'experimentarà l'angoixa mortal i es confiarà a la voluntat divina; en aquell moment la seva pregària serà penyora de salvació per tots nosaltres. Crist, en efecte, suplicarà al Pare celestial que "l'alliberi de la mort" (5,7). Del fet que l'ha escoltat, n'és prova la resurrecció.

Estimats germans i germanes, la pregària no és un accessori, un *optional*, sinó que és qüestió de vida o mort. Només qui prega, en efecte, és a dir qui es confia a Déu amb amor filial, pot entrar en la vida eterna, que és Déu mateix. Durant aquest temps de Quaresma, demanem a Maria, Mare del Verb encarnar i Mestre de vida espiritual, que ens ensenyi a pregar com feia el

seu Fill, perquè la nostra existència sigui transformada per la llum de la seva presència.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/angelus-la-
pregaria-no-es-un-accessori/](https://opusdei.org/ca-ad/article/angelus-la-pregaria-no-es-un-accessori/)
(10/04/2026)